

Ακακίες

Ρεπορτάζ
ΠΑΟΛΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΟΥ

Ακακίο, με την έννοια βέβαια της ηρεμίας, της γαλήνης και της ησυχίας, που επικρατούν στην έκταση του, είναι σήμερα το χωριό Ακακίες, το οποίο αποτελεί ένα από τα μικρά χωριά του δήμου Μουριών, απέχει από το Κιλκίς 40 χιλιόμετρα και συνορεύει με Κρητικά και Σουκαμίες.

Το χωριό στις αρχές του 20ου αιώνα ήταν τούρκικο και ονομαζόταν Μπουλαμασλή. Οι Τούρκοι κάτοικοι του, έφυγαν από την περιοχή με την ανταλλαγή πληθυσμών της εποχής, στις αρχές της δεκαετίας 1920. Έτσι, το 1922 στα ίδια πλαίσια εγκαταστάθηκαν στο χωριό περίπου 30 οικογένειες από την Ανατολική Ρωμυλία. Λίγο αργότερα προστέθηκαν στον πληθυσμό και 2 οικογένειες Σαρακατσάνων.

Το χωριό δεν διαθέτει ούτε δική του εκκλησία, ούτε δημοτικό σχολείο, αφού και στις δύο περιπτώσεις οι κάτοικοι χρησιμοποίησαν εξ αρχής τον Ιερό Ναό του Αγίου Κωνσταντίνου και το σχολείο του γειτονικού οικισμού των Μουριών.

Το όνομα Ακακίες δόθηκε στο χωριό, ακριβώς από τις πολλές ακακίες που ευδοκίμουςαν στην περιοχή.

Κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, όπως έγινε και σε πολλά άλλα χωριά του νομού, οι κάτοικοι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και να αναζητήσουν νέο τόπο κατοικίας. Έτσι, το χωριό για κάποια χρόνια ήταν εντελώς έρημο. Η ζωή στις Ακακίες επανήλθε το

Καταπράσινες και πανέμορφες

ΛΕΣ ΚΑΙ ΗΤΑΝ ΧΘΕΣ

Νέοι του χωριού το 1970

Από το αρχείο της οικογένειας Νίκου Ραγιόγλου (Τσακίρη)

1950, με το τέλος του πολέμου, καθώς οι κάτοικοι του επέστρεψαν, οι περισσότεροι τουλάχιστον, από την Θεσσαλονίκη, όπου έμεναν όλα τα χρόνια μακριά από το χωριό.

Φθάνοντας όμως πίσω, οι κάτοικοι αντίκρισαν μόνο ερείπια και τα σπίτια τους κατεστραμμένα. Αυτό είχε ως συνέπεια το χωριό ουσιαστικά να

ξανακτιστεί από την αρχή.

Την περίοδο των μεταναστεύσεων λίγες ήταν οι οικογένειες που έφυγαν για το εξωτερικό και συγκεκριμένα προς Γερμανία. Σήμερα όλοι σχεδόν έχουν γυρίσει πίσω.

Εν έτει 2007 κατοικούν στο χωριό σε μόνιμη βάση περίπου 20 οικογένειες. Σχεδόν όλοι οι κάτοικοι είναι συνταξιούχοι, ενώ

λίγοι ασχολούνται ακόμη με την γεωργία. Τα ψώνια τους τα κάνουν από Μουρίες, Σ.Σ. Μουριών, καθώς επίσης και από πλανόδιους, μιας και στις Ακακίες δεν σημειώνεται καμία εμπορική δραστηριότητα. Δεν υπάρχει καν κάποιο μικρό καφενείο, ένας χώρος ζωτικής σημασίας σήμερα για τους κατοίκους όλων ανεξαιρέτως των οικισμών.

Η ίδια κατάσταση επικρατεί και στον τομέα του πολιτισμού, αφού δεν υπάρχει ενεργός πολιτιστικός σύλλογος και συνεπώς δεν λαμβάνουν χώρα κοινωνικές εκδηλώσεις στο χωριό.

Το χωριό κατακλύζεται κυριολεκτικά από πράσινο, γεγονός που σε συνδυασμό με το υγρό κλίμα του και το αρκετά καλό νερό που πίνουν οι κάτοικοι, απευθείας από το βουνό Μπέλες, καθιστά τη ζωή εκεί, το λιγότερο ιδανική.

Τα σπίτια του χωριού που είναι στην πλειονότητα τους καινούρια, είναι καλοδιατηρημένα και αξιοζήλευτα, καθώς τα περισσότερα διαθέτουν μεγάλους και καλαίσθητους κήπους.

Αξίζει να σημειωθεί ότι στην άκρη του χωριού, υπήρχαν κάποτε δίπλα δίπλα ένα τεράστιο πλατάνι και ένα πηγάδι, όπου οι κάτοικοι σταματούσαν να πάρουν μια ανάσα από τις αγροτικές εργασίες τους και να ευχαριστηθούν τον παχύ ίσκιο του. Εκεί επίσης έδιναν και τα πρώτα τους ερωτικά ραντεβού. Το δυστύχημα όμως είναι ότι από το 1990 το πλατάνι δεν υπάρχει πλέον.